

הוצאתה לאור של "מגילת השואה" היא ציון דרך בהשתרשות יום השואה כיום מקודש בלוח השנה היהודי, התופס את המקום הראוי לו כיום אַבל וכמקרא קודש. כבר בסוף שנות השישים קראתי לעמיתי בכנסת הרבנים להתחיל במלאכה הדרושה להכשרתו של התאריך הזה ליום שיישמר באופנים מתאימים על ידי כל בית כנסת ועל ידי כל יהודי. תחושתי אז כעתה, היתה שאם לא נשכיל לחבר קטעי תפילה ליום השואה אשר ייאמרו בכ"ז בניסן מדי שנה בשנה, יום השואה לא ייזכר לאחר שילכו לעולמם האנשים אשר חזו מבשרם את אימי השואה.

בשנות השמונים היתה כנסת הרבנים בישראל חלוצת המאמץ לגבש "סדר תפילות ליום השואה", אשר שולב אחר כך בסידור "ואני תפילתי". המהדורה החדשה של סידור "שים שלום" של כנסת הרבנים בארה"ב כוללת גירסא מתוקנת של סדר תפילות זה. "מגילת השואה" משלימה את המאמץ הזה בַּסִּפְקָה טקסט עברי, אשר ייקרא ביום השואה מדי שנה בשנה, טקסט קצר ורב עצמה, שיכול וחייב להתקבל כחלק מהזכרון הקולקטיבי של עם ישראל. קריאת המגילה שנה אחר שנה, מדור לדור, תהיה הבסיס הליטורגי לזכר המעשים האיומים אשר אסור שישתכחו לעולם. כמובן, פרקים קצרים אלה אינם מסוגלים ולא נועדו לספר את הסיפור במלוא היקפו, אך הם עשויים לדרבן ללמוד יותר ויותר. ליום השואה יש עתה מגילה משלו. טקסט מרכזי אחד, המשותף ליהודים באשר הם, יסייע לאחד אותנו ולאפשר את הנצחת הסיפור. מגילה